

Arrest

nr. 267 340 van 27 januari 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 15 november 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 oktober 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 21 april 2021 dient de verzoekende partij een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in.

1.2. Op 21 oktober 2021 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie of van een identiteitskaart voor vreemdelingen¹, die op 21.04.2021 werd ingediend door:

Naam: O. (..)

Voorna(a)m(en): M. (..)

Nationaliteit: Nigeria

Geboortedatum: X

Geboorteplaats: Benin City

Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxxxxxx

Verblijvende te: (..)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer van drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van zijn Nederlands minderjarig kind, de genaamde O., E. O. (..) (RR. xxxxxxxxx), in toepassing van artikel 40bis van de wet van 15/12/80.

Het verblijfsrecht dient geweigerd te worden aan betrokkene op basis van artikel 43, §1, 2° van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat het verblijf en de binnenkomst, geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Om redenen van openbare orde en door het persoonlijk gedrag van betrokkene is zijn verblijf ongewenst.

Betrokkene werd veroordeeld omwille van volgende feiten:

Op 11 januari 2017 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank te Brussel veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie jaar met uitstel van vier jaar behalve voor de helft en een geldboete 1500 euro (x6=9000 euro) (vervangende gevangenisstraf : 2 maanden) wegens valsheid in informatica, zich toegang verschaffen tot of zich handhaven in een informaticasysteem, poging tot zich toegang verschaffen tot of zich handhaven in een informaticasysteem en vereniging van misdadigers om wanbedrijven te plegen.

Uit het vonnis blijkt dat betrokkene werd veroordeeld voor zijn aandeel in een grootschalige operatie waarbij frauduleuze transacties (aankopen) werden verricht met gegevens van gestolen kredietkaarten. Daarenboven oordeelde de rechtbank dat er sprake was van bendevoorming omdat enkel een organisatie van personen die goed ingewerkt zijn in dit soort feiten, in perfecte verstandhouding werken en specifieke capaciteiten hebben. Verder blijkt uit het vonnis dat de omvang van de feiten en de lange duur van de periode waarin ze werden gepleegd - minstens een periode van 25.11.2014 tot 22.08.2016 als zeer schadelijk, als een ernstige aantasting van de veiligheid van het elektronisch betalingssysteem en als schadelijk voor de economische activiteit in het algemeen, werden bestempeld. Verder blijkt dat betrokkene steeds zijn rol in de feiten is blijven ontkennen, hetgeen volgens de rechtbank een teken was van duidelijke kwade trouw. Er dient dan ook te worden besloten dat betrokkene's handelen getuigt van een ernstig gebrek aan normbesef, van immorele en oneerlijke ingesteldheid en van een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele en economische waarden, andermans eigendom in het bijzonder. Uit bovenstaande komt een volgehouden criminele ingesteldheid naar voren waardoor het geenszins uit te sluiten valt dat dergelijk gedrag zich in de toekomst niet zal herhalen.

Uit het arrest van de RVV dd. 18.11.2020 blijkt : Op 26 september 2016 werd aan betrokkene de vluchtelingenstatus toegekend. Echter, op 24 april 2018 nam het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot intrekking, gelet op het feit dat betrokkene definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf en een gevaar voor de samenleving vormt.

Verder blijkt uit het dossier dat er op 14.03.2019 door de Franse autoriteiten een Europees Aanhoudingsmandaat werd uitgevaardigd op verdenking van feiten gepleegd tussen 24.10.2013 en 20.03.2014 waarop een maximale gevangenisstraf staat van 10 jaar. Hij werd namelijk verdacht van feiten van deelname aan een criminele organisatie, oplichtingen en vervalsing van betaalmiddelen. We hebben geen vonnis van de Rechtbank in Frankrijk maar op basis van de kwalificatie van het aanhoudingsmandaat is het redelijk te stellen dat mijnheer ervan verdacht wordt gelijkaardige feiten te hebben gepleegd in Frankrijk.

Uit bovenstaande opsomming kan redelijkerwijze worden besloten dat betrokkene een recidivist is.

Vooraleer betrokkene naar België kwam heeft hij vermoedelijk gelijkaardige feiten gepleegd in Frankrijk. Daarnaast blijkt uit het vonnis van de correctionele rechtbank te Brussel dat betrokkene wel degelijk werd veroordeeld van meerdere misdrijven van dezelfde aard die zich over een lange periode hebben opgespeeld. Het betreft dus geen alleenstaand misdrijf. Betrokkene heeft lange tijd deze criminele feiten heeft kunnen plegen zonder opgemerkt te worden. Dat is intussen weliswaar al enkele jaren geleden,

echter betrokkene wist in het verleden ook zeer lang die feiten te verdoezelen. De kans dat betrokkene zich terug laat verleiden tot dergelijk gedrag is groot. Vandaar dat het potentieel gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde in België nog steeds als voldoende actueel en ernstig kan omschreven worden en een weigering van het verblijf op basis van openbare orde nog steeds te verantwoorden is.

Gezien de reeds eerder vermelde overwegingen wordt het persoonlijke en familiale belang, op basis van dewelke betrokkene het verblijfsrecht wenst te bekomen, hier dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest 49.830 d.d. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren.

Er werd bij deze beslissing wel degelijk rekening gehouden met art. 8 EVRM, het staat het gezin immers vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat moeder en kind in België verblijven en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Dit hoeft geen afbreuk te doen aan hun gezinsleven indien betrokkene en zijn partner voldoende inspanningen leveren. Door middel van intensieve contacten met het kind, eventueel via moderne communicatiemiddelen en occasionele bezoeken van het kind en de partner aan betrokkene kan betrokkene ook zijn vaderschap opnemen. Er dient daarbij dienstig opgemerkt te worden dat het kind nog zeer jong is en betrokkene op geen enkele manier heeft aangetoond dat er een dusdanige afhankelijkheid van het kind tegenover hem is, dat zijn aanwezigheid in België onontbeerlijk is om het welbevinden van zowel kind als partner te vrijwaren. Het kind is nog maar een baby. Het is dan ook redelijk te stellen dat de afhankelijkheid en verbondenheid van de baby vooral uitgaat naar de moeder.

De kans dat het evenwicht van het kind zou worden verstoord indien het op een dergelijke leeftijd wordt gescheiden van een inwonende vader, wordt in die zin ook als zeer klein ingeschat. Op die leeftijd is het bewustzijn van een kind nog niet zo groot. Mevrouw kan als elke andere inwoner in België gebruik maken van kinderopvang, alle mogelijke medische ondersteuning, opvoedingsondersteuning, opvolging door kind en gezin, edm. in functie van het welzijn van het kind. In die zin menen wij ook dat de mentale en/of lichamelijke ontwikkeling van het kind niet in het gedrang komt door een afwezigheid van betrokkene. Niets belet betrokkene bovendien vanuit het buitenland financieel bij te dragen en zijn vaderschap van op afstand op te nemen. Dit alles tot op het moment dat betrokkene heeft aangetoond op het goede pad te zijn om dan op een latere datum zijn gezin te komen vergezellen in België. Intussen kan mevrouw gewoonweg haar recht op vrij verkeer verder uitoefenen, alsook de baby. Mevrouw heeft het verblijfsrecht in België bekomen als werknemer, niet belet haar dit verblijfsrecht verder te zetten. Er is helemaal geen sprake van dat mevrouw ertoe zou gedwongen worden België of zelf de EU te moeten verlaten.

Voor zover betrokkene en de moeder van het kind er toch de voorkeur zouden aan geven België te verlaten om gezamenlijk hun gezinsleven te kunnen verderzetten, is dit uiteraard ook een keuze die het koppel kan maken. Echter betrokkenen worden daar allerminst toe verplicht.

Bij het nemen van deze beslissing dient overeenkomstig art. 43, §2 ook rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van de betrokkene, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Wat de duur van het verblijf van betrokkene betreft, dient opgemerkt te worden dat betrokkene sinds januari 2016 in België verblijft. Derhalve kunnen we vaststellen dat betrokkene het overgrote deel van zijn leven elders heeft doorgebracht.

Verder wat betreft zijn leeftijd dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet uiterst jong of bijzonder oud is waardoor het nemen van deze beslissing inhumain zou zijn. Hij is 47 jaar, het gaat dus om een volwassen man waarvan ons niet bekend is dat hij enige fysieke of mentale beperking zou hebben. Zijn leeftijd vormt dan ook geen bezwaar voor het nemen van deze beslissing.

Wat betreft de economische situatie, heeft betrokkene een arbeidsovereenkomst voorgelegd van onbepaalde duur van de firma Solvus dd. met bijhorende loonfiches van de maand juni 2021 en juli 2021. De vaardigheden/ervaring die betrokkene door de tewerkstelling in België heeft verworven, kunnen ongetwijfeld ook elders een troef zijn bij het vinden van werk. De economische situatie van betrokkene vormt dan ook geen bezwaar tegen de huidige beslissing.

Wat betreft de sociale- en culturele integratie kan worden gesteld dat deze hier niet aan de orde is gezien het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België expliciet getuigt van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven.

Wat betreft de medische toestand blijkt niet uit het administratief dossier dat er medische beletsels zouden zijn waarmee rekening moet worden gehouden.

Verder dient er opgemerkt te worden dat uit het document van de CGVS dd. 18.11.2020 blijkt dat er niet langer geloof werd gehecht aan de verklaringen van betrokkene dat hij homoseksueel zou zijn, noch dat

betrokkene omwille van een homoseksuele relatie ooit problemen zou gekend hebben met de Nigeriaanse autoriteiten.

Gezien het geheel aan bovenstaande opmerkingen wordt het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene in toepassing van artikel 43, §1, 2° van de wet van 15.12.1980. Het verblijf van betrokkene wordt geweigerd om redenen van nationale veiligheid. Door het persoonlijk gedrag van betrokkene is zijn verblijf ongewenst.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"ENIG MIDDEL:

-SCHENDING VAN ARTIKEL 8 EVRM

-SCHENDING VAN ARTIKEL 43 EN 45 VAN DE VREEMDELINGENWET

-SCHENDING VAN DE BEGINSELEN VAN BEHOORLIJK BESTUUR: HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL, HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, DE MATERIELE MOTIVERINGSPLICHT
EERSTE ONDERDEEL

1. Door de verzoekende partij wordt een schending betoogd van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting in het licht van de toepasselijke wetsbepalingen, nl. artikel 43, §1 en artikel 45 van de Vreemdelingenwet.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verblijfsaanvraag werd geweigerd om redenen van openbare orde, op grond van artikel 43, §1, 2° van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling stelt als volgt:

"§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren : 1 ° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf; 2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid. § 2 Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."

Deze bepaling vormt de omzetting in Belgisch nationaal recht van artikel 27, eerste lid van de Burgerschapsrichtlijn (zie Memorie van toelichting bij het Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Pari. St., Kamer, 2006- 2007, nr. 51-2845/001, 60-61 en Memorie van toelichting bij het Wetsontwerp van 12 december 2016 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken, Pari. St., Kamer, 2016- 2017, nr. 54-2215/001, 32-33)

Artikel 45, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid. Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen. Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd. Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen".

De verzoekende partij betoogt dat de gemaakte beoordeling in de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting schendt in het licht van de toepasselijke wetsbepalingen, nl. de artikelen 43, §1 en 45 van de Vreemdelingenwet.

2. Door de verwerende partij wordt in de bestreden beslissing vooreerst verwezen naar een veroordeling van 11 januari 2017 door de correctionele rechtbank van Brussel en een

aanhoudingsmandaat dat werd uitgevaardigd door de Franse autoriteiten tegen verzoeker op 24 april 2019.

Verzoeker werd veroordeeld op 11 januari 2017. Sindsdien werd verzoeker niet meer veroordeeld en werd er evenmin enig onderzoek ingesteld voor nieuwe of recente feiten. Verzoeker gaf zijn leven een nieuwe wending. Hij verblijft sinds januari 2016 in België en was reeds langdurig werkzaam (zoals recentelijk nog bij de firma S., waarvan door verzoeker ook loonfiches werden voorgebracht). Door verzoeker werd voorheen ook een vragenlijst ingevuld (alvorens werd besloten tot beëindiging van zijn verblijfsrecht), waarbij door verzoeker verschillende bewijzen werden voorgebracht waaruit deze houding van verzoeker blijkt: bewijzen van tewerkstelling, het huurcontract voor zijn appartement waarbij hij verblijvende en ingeschreven is, vier deelcertificaten NT2, een attest van inburgering, een attest van maatschappelijke oriëntatie en een inschrijvingsattest voor lessen Nederlands. Verzoeker heeft zich gericht op zijn tewerkstelling en integratie, zoals hij ook recentelijk heeft aangetoond. Verzoeker bewijst dan ook op duurzame wijze dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde.

Verzoeker heeft ook een gezinsleven. Hij is vader van een Nederlands minderjarig kind (E. O. O. (...)). De primaire belangen van de minderjarige vereisen de nabijheid en het opgroeien in de aanwezigheid van beide ouders, dus ook van verzoeker. Het contact tussen ouder en kind verloopt des te meer fysiek (en dus in nabijheid) door de jonge leeftijd van het kind (°25.03.2021). Verzoeker kwijt zich van zijn taak als ouder en tracht zo goed als mogelijk de zorg voor zijn minderjarige kind op te nemen, net zoals hij voorheen reeds aangaf zich volledig te hebben gericht op zijn integratie en tewerkstelling (en hij dus gebroken heeft met zijn verleden).

Ook dit benadrukt de wending die verzoeker jaren geleden reeds gaf aan zijn leven en die hij op duurzame wijze heeft doorgezet.

Er zijn geen indicaties dat verzoeker opnieuw zou aanknopen met de feiten waarvoor hij werd veroordeeld op 11 januari 2017, integendeel. Het verblijfsrecht van verzoeker werd door verweerder beëindigd. Dit bracht verzoeker in een precare situatie terecht, omdat hij niet alleen zijn verblijfsrecht verloor maar ook zijn bestaansmiddelen (hij kon niet meer werken). Hierdoor kan worden aangenomen dat de verleiding toeneemt om aan te knopen met niet- legale wijzen om een inkomen te vergaren, terwijl verzoeker dit niet deed. Dit spreekt zowel het actueel als ernstig karakter van de vermeende bedreiging voor de openbare orde tegen.

Bovendien stelt artikel 45, §2 Vreemdelingenwet expliciet: "Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen", hetgeen andermaal het belang van de houding van verzoeker (zijn "persoonlijk gedrag") benadrukt sinds de veroordeling van 11 januari 2017. Dit gedrag dat verzoeker aantoonbaar heeft geuit en waaruit blijkt dat hij geen werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt, wordt miskend door de gemachtigde in de bestreden beslissing.

3. Er werd op 14 maart 2019 een Europees aanhoudingsmandaat uitgevaardigd door de onderzoeksrechter te Parijs omdat verzoeker niet woonachtig is in Frankrijk. Dit een aanhoudingsmandaat van meer dan 2,5 jaar voor het nemen van de bestreden beslissing. Verzoeker kon niet worden gelokaliseerd op Frans grondgebied (omdat hij woonachtig is in België sinds januari 2016), vandaar werd een Europees aanhoudingsmandaat uitgevaardigd. Hiermee wordt door de gemachtigde geen rekening gehouden.

Het oordeel van de gemachtigde miskent bovendien de tijdsperiode van de feiten die betrekking hebben op het aanhoudingsmandaat (feiten tussen 24.10.2013 en 20.03.2014) en de gemachtigde miskent dat er geen elementen voorliggen waaruit de effectieve schuld blijkt van verzoeker. Er is enkel sprake van een aanhoudingsmandaat, daterende van 14 maart 2019 (meer dan 2,5 jaar geleden). Verzoeker gaf hieraan gevolg. Hij werd verhoord. Er werd sindsdien geen nieuw aanhoudingsmandaat uitgevaardigd en verzoeker werd niet veroordeeld. Bovendien blijkt andermaal dat verzoeker zich niet schuldig heeft gemaakt aan recente feiten (het aanhoudingsmandaat had betrekking op feiten van 2013 en 2014), zoals hierboven reeds betoogd. Verzoeker gaf zijn leven een duidelijke wending door o.a. te werken en een gezinsleven te onderhouden, zoals hierboven betoogd.

Niettemin acht de gemachtigde dat het "redelijk" zou zijn dat verzoeker "een recidivist" is en dat "de kans dat betrokkene zich terug laat verleiden tot dergelijk gedrag groot is", terwijl het tegendeel blijkt. Dit oordeel is dan ook onzorgvuldig en kennelijk onredelijk en ontnemt elke kans aan verzoeker door hem te blijven beschouwen als een gevaar voor de openbare orde.

4. De verzoekende partij benadrukt daarbij nogmaals de vereisten van artikel 43, §1 en 45 Vreemdelingenwet, in het bijzonder dat het gedrag van de betrokkene een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving moet zijn. Dit is onvoldoende aangetoond. Het oordeel van de gemachtigde is ook hierom onzorgvuldig en kennelijk onredelijk.

Uit het bovenstaande volgt dat de bestreden beslissing in is strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting evenals de artikelen 43 en 45 van de Vreemdelingenwet.

TWEEDE ONDERDEEL

5. Door de verzoekende partij wordt in tweede instantie een schending betoogd van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting in het licht van artikel 8 EVRM gelet op het privé- en gezinsleven van verzoeker.

Het kan vooreerst niet worden betwist dat verzoeker een beschermingswaardig privé- en gezinsleven heeft. De toepassing van deze bepaling staat buiten betwisting, gelet op de gemaakte belangenafweging in de bestreden beslissing.

6. Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuhez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

Algemene factoren die meespelen in het kader van de afweging van het belang van het individu zijn, onder meer, de mate waarin het privé- en gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van omstandigheden die het moeilijk of onmogelijk maken om het bestaande privé- en gezinsleven in het land van herkomst of elders verder te zetten. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (cf. EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuhez/Noorwegen, § 70; EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov/Oostenrijk, § 90; EHRM 1 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 79).

Verzoeker wijst er op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het houdt tevens in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

7. Bovenvermelde bepalingen werden niet gehonoreerd door de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker werd veroordeeld op 11 januari 2017. Sindsdien werd verzoeker niet meer veroordeeld en werd er evenmin enig onderzoek ingesteld voor nieuwe of recente feiten. Verzoeker gaf zijn leven een nieuwe wending. Hij verblijft sinds januari 2016 in België en was reeds langdurig werkzaam (zoals recentelijk nog bij de firma S., waarvan door verzoeker ook loonfiches werden voorgebracht). Door verzoeker werd voorheen ook een vragenlijst ingevuld (alvorens werd besloten tot beëindiging van zijn verblijfsrecht), waarbij door verzoeker verschillende bewijzen werden voorgebracht waaruit deze houding van verzoeker blijkt: bewijzen van tewerkstelling, het huurcontract voor zijn appartement waarbij hij verblijvende en ingeschreven is, vier deelcertificaten NT2, een attest van inburgering, een attest van maatschappelijke oriëntatie en een inschrijvingsattest voor lessen Nederlands. Verzoeker heeft zich gericht op zijn tewerkstelling en integratie, zoals hij ook recentelijk heeft aangetoond. Verzoeker bewijst dan ook op duurzame wijze dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde.

Verzoeker heeft ook een gezinsleven. Hij is vader van een Nederlands minderjarig kind (E. O. O. (...)). De primaire belangen van de minderjarige vereisen de nabijheid en het opgroeien in de aanwezigheid van beide ouders, dus ook van verzoeker. Het contact tussen ouder en kind verloopt des te meer fysiek (en dus in nabijheid) door de jonge leeftijd van het kind (°25.03.2021). Verzoeker kwijt zich van zijn taak als ouder en tracht zo goed als mogelijk de zorg voor zijn minderjarige kind op te nemen, net zoals hij voorheen reeds aangaf zich volledig te hebben gericht op zijn integratie en tewerkstelling (en hij dus gebroken heeft met zijn verleden).

Ook dit benadrukt de wending die verzoeker jaren geleden reeds gaf aan zijn leven en die hij op duurzame wijze heeft doorgezet.

Er zijn geen indicaties dat verzoeker opnieuw zou aanknopen met de feiten waarvoor hij werd veroordeeld op 11 januari 2017, integendeel. Het verblijfsrecht van verzoeker werd door verweerder beëindigd. Dit bracht verzoeker in een precarie situatie terecht, omdat hij niet alleen zijn verblijfsrecht verloor maar ook zijn bestaansmiddelen (hij kon niet meer werken). Hierdoor kan worden aangenomen dat de verleiding toeneemt om aan te knopen met niet- legale wijzen om een inkomen te vergaren, terwijl verzoeker dit niet deed. Dit spreekt zowel het actueel als ernstig karakter van de vermeende bedreiging voor de openbare orde tegen.

Er werd op 14 maart 2019 een Europees aanhoudingsmandaat uitgevaardigd door de onderzoeksrechter te Parijs omdat verzoeker niet woonachtig is in Frankrijk. Dit een aanhoudingsmandaat van meer dan 2,5 jaar voor het nemen van de bestreden beslissing. Verzoeker kon niet worden gelokaliseerd op Frans grondgebied (omdat hij woonachtig is in België sinds januari

2016), vandaar werd een Europees aanhoudingsmandaat uitgevaardigd. Hiermee wordt door de gemachtigde geen rekening gehouden.

Het oordeel van de gemachtigde miskent bovendien de tijdsperiode van de feiten die betrekking hebben op het aanhoudingsmandaat (feiten tussen 24.10.2013 en 20.03.2014) en de gemachtigde miskent dat er geen elementen voorliggen waaruit de effectieve schuld blijkt van verzoeker. Er is enkel sprake van een aanhoudingsmandaat, daterende van 14 maart 2019 (meer dan 2,5 jaar geleden). Verzoeker gaf hieraan gevolg. Hij werd verhoord. Er werd sindsdien geen nieuw aanhoudingsmandaat uitgevaardigd en verzoeker werd niet veroordeeld. Bovendien blijkt andermaal dat verzoeker zich niet schuldig heeft gemaakt aan recente feiten (het aanhoudingsmandaat had betrekking op feiten van 2013 en 2014), zoals hierboven reeds betoogd. Verzoeker gaf zijn leven een duidelijke wending door o.a. te werken en een gezinsleven te onderhouden, zoals hierboven betoogd.

Niettemin acht de gemachtigde dat het "redelijk" zou zijn dat verzoeker "een recidivist" is en dat "de kans dat betrokkene zich terug laat verleiden tot dergelijk gedrag groot is", terwijl het tegendeel blijkt. Dit oordeel is dan ook onzorgvuldig en kennelijk onredelijk en ontnemt elke kans aan verzoeker door hem te blijven beschouwen als een gevaar voor de openbare orde.

De bestreden beslissing is hierom in strijd met artikel 8 EVRM, samengelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting."

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.4. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.5. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel wordt beoordeeld in het licht van de toepasselijke wetsbepalingen, met name de artikelen 43 en 45 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

2.6. Artikel 43, §1, 2° en §2 van de vreemdelingenwet luidt:

“§ 1.

De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren :

(..)

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Verder bepaalt artikel 45, §§ 1 en 2 van de vreemdelingenwet:

“§ 1.

De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2.

De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen. Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.

(...)”

De artikelen 43 en 45 van de vreemdelingenwet vormen een omzetting van de artikelen 27 en 28 van de richtlijn 2004/38/EG (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 32 *in fine* en 34-37, zie ook bijlage, p. 138-143). Bijgevolg dient de notie “openbare orde” te worden geïnterpreteerd conform de rechtspraak van het Hof van Justitie dienaangaande. Het komt de staatssecretaris toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid een beslissing, die een beperking van het inreisrecht of het verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt, kan rechtvaardigen (HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 46). Hierbij wijst de Raad erop dat de vaststelling van een actuele bedreiging in regel weliswaar vereist dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, *P.I.*, pt. 30), doch “dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde” (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77 *Bouchereau*, pt. 29). Het actueel karakter van de bedreiging kan derhalve reeds voortvloeien uit de aard en de ernst van de gepleegde feiten. Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet dus rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Indien dit zeer ernstig is, kan dit volstaan om ook het actueel karakter van de bedreiging aan te tonen.

2.7. In de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat uit de persoonlijke gedragingen van verzoekende partij een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging blijkt voor de openbare orde.

Daarbij wijst de verwerende partij erop dat verzoekende partij op 11 januari 2017 veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van drie jaar met uitstel van vier jaar behalve voor de helft en een geldboete of vervangende gevangenisstraf wegens valsheid in informatica, zich toegang verschaffen tot/of zich handhaven in een informaticasysteem, poging tot zich toegang verschaffen of zich handhaven in een informaticasysteem en vereniging van misdadigers om wanbedrijven te plegen.

De verwerende partij licht daarbij de aard van de feiten toe waarvoor verzoekende partij veroordeeld werd, met name gaat het om een grootschalige operatie waarbij frauduleuze transacties (aankopen) werden verricht met gegevens van gestolen kredietkaarten. Dit alles werd uitgevoerd via bendevoorming. De verwerende partij benadrukt daarbij de omvang van de feiten en de lange duur waarin de feiten zich hebben afgespeeld, minstens van 25 november 2014 tot 22 augustus 2016. Zij wijst erop dat de rechtbank geoordeeld heeft dat uit de omvang en de lange duur van de feiten het zeer schadelijk karakter blijkt aangezien deze feiten getuigen van een ernstige aantasting van de veiligheid van het elektronisch betalingssysteem en de economische activiteit in het algemeen. Uit het vonnis van de rechtbank blijkt verder dat verzoekende partij steeds de feiten heeft blijven ontkennen, wat doet getuigen van kwade trouw. De feiten tonen aan dat er in hoofde van verzoekende partij kan besloten worden tot een ernstig gebrek aan normbesef, een immorele en oneerlijke ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele en economische waarden.

Daarnaast wijst de verwerende partij erop dat er ten aanzien van verzoekende partij door de Franse autoriteiten een Europees aanhoudingsmandaat werd uitgevaardigd op 14 maart 2019, dit op verdenking van feiten gepleegd tussen 24 oktober 2013 en 20 maart 2014 waarop een minimale gevangenisstraf van tien jaar staat. De verwerende partij licht verder de feiten toe waarvan verzoekende partij in Frankrijk verdacht wordt, met name deelname aan een criminele organisatie, oplichtingen en

vervalsing van betaalmiddelen. Op basis van deze kwalificatie is het redelijk te stellen dat het gaat om gelijkaardige feiten als deze waarvoor verzoekende partij in België veroordeeld werd.

De verwerende partij oordeelt op grond van al deze vaststellingen dat verzoekende partij een recidivist is. Zij stelt: *“Vooraleer betrokkene naar België kwam heeft hij vermoedelijk gelijkaardige feiten gepleegd in Frankrijk. Daarnaast blijkt uit het vonnis van de correctionele rechtbank te Brussel dat betrokkene wel degelijk werd veroordeeld van meerdere misdrijven van dezelfde aard die zich over een lange periode hebben opgespeeld. Het betreft dus geen alleenstaand misdrijf. Betrokkene heeft lange tijd deze criminele feiten heeft kunnen plegen zonder opgemerkt te worden. Dat is intussen weliswaar al enkele jaren geleden, echter betrokkene wist in het verleden ook zeer lang die feiten te verdoezelen. De kans dat betrokkene zich terug laat verleiden tot dergelijk gedrag is groot. Vandaar dat het potentieel gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde in België nog steeds als voldoende actueel en ernstig kan omschreven worden en een weigering van het verblijf op basis van openbare orde nog steeds te verantwoorden is.*

Gezien de reeds eerder vermelde overwegingen wordt het persoonlijke en familiale belang, op basis van dewelke betrokkene het verblijfsrecht wenst te bekomen, hier dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest 49.830 d.d. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren.”

2.8. Verzoekende partij is het oneens met het feit dat zij actueel nog beschouwd wordt als een gevaar voor de openbare orde. Zij wijst erop dat zij sinds haar veroordeling in januari 2017 niet meer veroordeeld werd en zij haar leven een nieuwe wending heeft gegeven.

2.9. In het administratief dossier bevindt zich het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Brussel van 11 januari 2017. Daaruit blijkt dat verzoekende partij – samen met anderen – tussen 25 november 2014 en 26 januari 2016 zich bezondigde aan een groot aantal (260) frauduleuze transacties met gestolen creditkaarten. Om deze frauduleuze transacties te verrichten, werden 79 creditkaarten uit 7 verschillende landen en 15 elektronische adressen gebruikt. Tevens blijkt dat verzoekende partij haar rol in de feiten ontkent, waarvan de rechtbank oordeelde dat duidelijk bewezen is dat zij frauduleus aangekochte goederen ontving en zij beschikte over het informaticamateriaal en gsm's die gebruikt werden voor de criminele activiteiten. Zij heeft volgens de rechtbank bewust en ten volle meegewerkt aan de frauduleuze transacties. De rechtbank achtte de gepleegde feiten zeer ernstig, die zware schade toebrengen en getuigen van een oneerlijke ingesteldheid. De feiten hebben een zware aanslag gepleegd op de veiligheid van het elektronisch betalingsverkeer hetgeen ernstige schade toebrengt aan de gehele economische activiteit. Daarbij heeft de strafrechter er nog aan toegevoegd dat verzoekende partij zich op oneerlijke wijze heeft verrijkt en dat vooral verzoekende partij haar verantwoordelijkheid weigert op te nemen door het persisteren in ontkenning. De strafrechter acht een gunstmaatregel *in casu* niet aangewezen gelet op de omvang van de gepleegde fraude en de ontkenning in hoofde van verzoekende partij. Een zware straf dringt zich volgens de strafrechter op.

Uit voorgaand vonnis blijkt duidelijk dat verzoekende partij zich gedurende lange tijd bezondigde aan een groot aantal frauduleuze transacties met gestolen creditkaarten en zich op die manier verrijkte. Zij heeft zich aldus gedurende lange periode diverse malen bezondigd aan zware criminele feiten. Verzoekende partij kan de ernst van de door haar gepleegde feiten en het herhaaldelijk karakter ervan bezwaarlijk ontkennen. De Raad wijst er daarbij op dat de vaststelling van een actuele bedreiging in regel weliswaar vereist dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen, doch *“dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde”* (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77 *Bouchereau*, pt. 29). De Raad acht het geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij uit de aard van de gepleegde feiten, hun aantal, de ernstige schade die deze feiten teweegbrengen aan de ganse economische activiteit, alsook het gegeven dat de verzoekende partij haar aandeel in de gepleegde feiten blijft ontkennen, oordeelt dat verzoekende partij door haar gedrag nog steeds als een actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde kan beschouwd worden. Immers, de vaststelling dat verzoekende partij zich gedurende zeer lange tijd liet verleiden tot de hoger beschreven zwaarwichtige criminele feiten als onderdeel van een criminele organisatie, daarbij gedreven door haar oneerlijke ingesteldheid, laat toe te stellen dat een reële kans bestaat dat zij het plegen van dergelijke feiten opnieuw herhaalt, temeer zij geen enkel schuldgevoel blijkt te hebben.

2.10. Verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat er in haar geval niet kon worden geoordeeld dat de gedragingen, die aan haar strafrechtelijke veroordeling ten grondslag liggen, van zodanige aard zijn dat hieruit voortvloeit dat zij een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij betekent.

Waar verzoekende partij betoogt dat haar veroordeling dateert van 2017 en zij sindsdien niet meer veroordeeld is, benadrukt de Raad nog dat het enkele gegeven dat reeds enige tijd is verstreken sedert de gepleegde feiten niet impliceert dat de verwerende partij niet langer het bestaan van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zou kunnen vaststellen op grond van motieven, zoals vermeld in de bestreden beslissing. In dit verband kan worden opgemerkt dat het tijdsverloop sinds het plegen van de feiten weliswaar een gegeven is dat relevant is om te beoordelen of er sprake is van een bedreiging, doch dat de eventuele uitzonderlijke ernst van de betrokken handelingen echter, ook na een betrekkelijk lang tijdsverloop, het voortbestaan van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan inhouden (HvJ 2 mei 2018, C-331/16 en C-366/16, pt. 58). In de bestreden beslissing werd duidelijk gewezen op het criminele parcours van verzoekende partij, op de ernst van de door de verzoekende partij gepleegde feiten en het herhaaldelijk karakter ervan, alsook de totale ontkenning door verzoekende partij van de door haar gepleegde feiten hetgeen getuigt van een volledig gebrek aan normbesef. Dit alles geeft blijk van een voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid waardoor niet valt uit te sluiten dat zij dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen.

Voorgaande vaststelling wordt tevens kracht bijgezet door de bevinding van de verwerende partij waar deze stelt: *“Verder blijkt uit het dossier dat er op 14.03.2019 door de Franse autoriteiten een Europees Aanhoudingsmandaat werd uitgevaardigd op verdenking van feiten gepleegd tussen 24.10.2013 en 20.03.2014 waarop een maximale gevangenisstraf staat van 10 jaar. Hij werd namelijk verdacht van feiten van deelname aan een criminele organisatie, oplichtingen en vervalsing van betaalmiddelen. We hebben geen vonnis van de Rechtbank in Frankrijk maar op basis van de kwalificatie van het aanhoudingsmandaat is het redelijk te stellen dat mijnheer ervan verdacht wordt gelijkaardige feiten te hebben gepleegd in Frankrijk.*

Uit bovenstaande opsomming kan redelijkerwijze worden besloten dat betrokkene een recidivist is. Vooraleer betrokkene naar België kwam heeft hij vermoedelijk gelijkaardige feiten gepleegd in Frankrijk.”

Inderdaad blijkt uit het administratief dossier dat ten aanzien van verzoekende partij op 14 maart 2019 een Europees aanhoudingsmandaat werd uitgevaardigd omdat verzoekende partij in Frankrijk gezocht wordt voor vier inbreuken die gepleegd werden in Parijs in de periode 24 oktober 2013 tot 20 maart 2014. Uit onderzoek is namelijk een netwerk van fraudeurs aan het licht gekomen die op georganiseerde wijze via gereëncodeerde creditkaarten frauduleuze transacties verrichten voor een totaal bedrag van 595 769,29 euro. Er zijn belangrijke indicaties dat verzoekende partij hieraan heeft deel genomen.

De verwerende partij stelt aldus terecht in de bestreden beslissing vast dat de feiten waarvoor verzoekende partij in Frankrijk wordt gezocht, gelijkaardig zijn aan de feiten die zij in België heeft gepleegd en waarvoor zij veroordeeld werd.

Gelet op al deze vaststellingen is het geenszins kennelijk onredelijk van de verwerende partij te oordelen dat: *“De kans dat betrokkene zich terug laat verleiden tot dergelijk gedrag is groot. Vandaar dat het potentieel gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde in België nog steeds als voldoende actueel en ernstig kan omschreven worden en een weigering van het verblijf op basis van openbare orde nog steeds te verantwoorden is.”*

Het betoog van de verzoekende partij dat het aanhoudingsmandaat werd afgeleverd omdat zij niet op het Franse grondgebied kon worden gelokaliseerd en dit aanhoudingsmandaat al dateert van 14 maart 2019, doet geen afbreuk aan de vaststellingen op grond waarvan het aanhoudingsmandaat werd afgeleverd.

Het feit voorts dat de effectieve schuld van verzoekende partij voor de feiten waarvan zij in Frankrijk verdacht wordt (nog) niet vaststaat, doet geen afbreuk aan de mogelijkheid van de verwerende partij om in haar oordeel rekening te houden met strafbare feiten waarvan de vreemdeling verdacht wordt maar die (nog) niet geleid hebben tot een veroordeling. De Raad wijst er daarnaast op dat uit het aanhoudingsmandaat blijkt dat het eveneens gaat om zwaarwichtige feiten die zich in dezelfde sfeer

afspeelden als degene waarvoor verzoekende partij reeds in België veroordeeld is en dat in het aanhoudingsmandaat erop gewezen wordt dat er ernstige aanwijzingen van deelname door de verzoekende partij aan de gepleegde feiten zijn. Deze feiten hebben zich voorgedaan gedurende vijf maanden, tot maart 2014. Vanaf november 2014 heeft verzoekende partij eenzelfde soort criminele feiten gepleegd in België, en dit tot augustus 2016 wanneer de feiten aan het licht zijn gekomen door een onderzoek, gestart in mei 2015.

In dat opzicht is het geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij oordeelt dat verzoekende partij gedurende lange tijd zwaarwichtige criminele feiten heeft gepleegd, dat haar handelen getuigt van een ernstig gebrek aan normbesef en de kans bestaat dat zij zich opnieuw laat verleiden tot het plegen van dergelijke feiten. Dit alles temeer in het licht van de vaststelling dat verzoekende partij haar aandeel in de feiten waarvoor zij reeds veroordeeld werd steeds heeft blijven ontkennen.

Het betoog van de verzoekende partij dat de feiten waarvoor het aanhoudingsmandaat werd uitgevaardigd reeds dateren van 2014, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat het ernstige criminele gedrag van verzoekende partij, hetgeen zich over een ruime periode heeft afgespeeld en gekenmerkt wordt door een groot aantal zwaarwichtige criminele feiten met ernstige schade voor de economische activiteit als gevolg, getuigt van een totaal gebrek aan normbesef en dat hieruit kan afgeleid worden dat de kans bestaat dat verzoekende partij dit gedrag naar de toekomst zal herhalen.

Verzoekende partij betoogt voorts dat zij ondertussen verhoord werd in Frankrijk en dat zij niet werd veroordeeld, maar de Raad stelt vast dat verzoekende partij op geen enkele wijze aantoonbaar dat zij in Frankrijk buiten vervolging werd gesteld. Uit niks blijkt dat de feiten waarvan zij verdacht wordt in Frankrijk, haar niet meer ten laste worden gelegd.

2.11. De argumentatie waar zij wijst op haar tewerkstelling en inspanningen tot integratie, alsook haar gezinsleven, laat geenszins toe afbreuk te doen aan de vaststelling dat zij zich heeft bezondigd aan uiterst zwaarwichtige feiten, waarvan zij bovendien haar betrokkenheid blijft ontkennen hetgeen getuigt van gebrek aan schuldinzicht, dat zij niet alleen dergelijke feiten in België heeft gepleegd, maar er ook van verdacht wordt eenzelfde soort feiten in Frankrijk te hebben gepleegd, dat het gaat om talloze dergelijke feiten gedurende lange periode gepleegd met zware schade aan de economische activiteit tot gevolg, en dat dit alles toelaat te besluiten dat zij actueel nog steeds als een voldoende ernstig gevaar voor de openbare orde kan beschouwd worden nu de kans bestaat dat zij – gelet op haar criminele antecedenten die getuigen van een totaal gebrek aan normbesef – hervalt.

2.12. De Raad merkt ook op dat de bestreden beslissing zich ook niet heeft beperkt tot het louter verwijzen naar een eerdere veroordeling, maar aan de hand van de aan verzoekende partij ten laste gelegde feiten vaststelt dat deze bijzonder ernstig zijn en werden gekwalificeerd als zeer ernstig en schadelijke en een ernstige aantasting inhielden van de veiligheid van het elektronisch betalingssysteem en de economische activiteit in het algemeen.

2.13. Verzoekende partij toont niet aan dat het feit dat zij bepaalde inspanningen heeft geleverd om zich te integreren en thans een minderjarig kind heeft, het oordeel met betrekking tot het gevaar voor de samenleving kennelijk onredelijk zou maken.

2.14. Artikel 8 van het EVRM bepaalt voorts als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- of gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- of gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- of gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissingen.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- of gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- of gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissingen.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is voorts niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië (GK)*, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie van eerste toelating. Het verblijfsrecht van verzoekende partij werd immers reeds beëindigd op 14 maart 2020. Het beroep hiertegen werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 244 358 van 18 november 2020. Verzoekende partij heeft hiertegen geen cassatieberoep ingediend. Voorgaande beslissing is definitief in het rechtsverkeer aanwezig.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, §§ 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen ertoe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en

gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 46; EHRM 10 juli 2014, *Tanda-Muzinga/Frankrijk*, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Nuñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62).

2.14.1. In de bestreden beslissing erkent de verwerende partij dat verzoekende partij vader is van een kind met de Nederlandse nationaliteit. Zij wijst er evenwel op dat het familiale en persoonlijke belang van verzoekende partij ondergeschikt wordt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Verder stelt zij vast dat zij zich met haar gezin kan vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of het gezinsleven zo in te richten dat moeder en kind in België verblijven en verzoekende partij een andere verblijfplaats kiest. Via intensieve contacten – moderne communicatiemiddelen en bezoeken – van het kind en de partner met verzoekende partij kan verzoekende partij haar vaderschapsrol opnemen. Daarbij wijst de verwerende partij er ook op dat het kind nog maar een baby is en niet blijkt dat het dermate afhankelijk is van verzoekende partij dat haar aanwezigheid in België onontbeerlijk is om het welbevinden van het kind en de partner te vrijwaren. De verwerende partij vervolgt: *“De kans dat het evenwicht van het kind zou worden verstoord indien het op een dergelijke leeftijd wordt gescheiden van een inwonende vader, wordt in die zin ook als zeer klein ingeschat. Op die leeftijd is het bewustzijn van een kind nog niet zo groot. Mevrouw kan als elke andere inwoner in België gebruik maken van kinderopvang, alle mogelijke medische ondersteuning, opvoedingsondersteuning, opvolging door kind en gezin, edm. in functie van het welzijn van het kind. In die zin menen wij ook dat de mentale en/of lichamelijke ontwikkeling van het kind niet in het gedrang komt door een afwezigheid van betrokkene. Niets belet betrokkene bovendien vanuit het buitenland financieel bij te dragen en zijn vaderschap van op afstand op te nemen. Dit alles tot op het moment dat betrokkene heeft aangetoond op het goede pad te zijn om dan op een latere datum zijn gezin te komen vergezellen in België. Intussen kan mevrouw gewoonweg haar recht op vrij verkeer verder uitoefenen, alsook de baby. Mevrouw heeft het verblijfsrecht in België bekomen als werknemer, niet belet haar dit verblijfsrecht verder te zetten. Er is helemaal geen sprake van dat mevrouw ertoe zou gedwongen worden België of zelf de EU te moeten verlaten. Voor zover betrokkene en de moeder van het kind er toch de voorkeur zouden aan geven België te verlaten om gezamenlijk hun gezinsleven te kunnen verderzetten, is dit uiteraard ook een keuze die het koppel kan maken. Echter betrokkenen worden daar allerminst toe verplicht.”*

2.15.1. De Raad stelt vast dat verzoekende partij haar gezinsleven heeft gesticht op een moment waarvan zij bewust moest zijn dat dit gezinsleven vanaf aanvang precair zou zijn nu haar verblijfsrecht reeds op 14 maart 2020 was beëindigd en zij het Belgische grondgebied diende te verlaten. Het kind werd aldus geboren in een periode dat verzoekende partij en de moeder wisten dat, gezien het illegale verblijf van verzoekende partij, het duidelijk was dat het voortzetten van het gezinsleven met het kind op het grondgebied van de verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Het komt dus aan verzoekende partij toe om aan te tonen dat er in haar geval sprake is van de vereiste zeer uitzonderlijke omstandigheden, wil zij een schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk maken.

In casu maakt de verzoekende partij dit evenwel geenszins aannemelijk. Zoals duidelijk blijkt, heeft verzoekende partij zich voor de geboorte van haar kind ingelaten met zeer zwaarwichtige criminele activiteiten en is het geenszins kennelijk onredelijk te stellen dat de kans bestaat dat zij in dergelijk gedrag hervalt.

Verder betoogt de verzoekende partij slechts dat zij zich kwijt van haar taak als vader, maar zij doet daarmee geen afbreuk aan de vaststelling dat het kind nog zeer jong is en niet blijkt dat het dermate afhankelijk is van verzoekende partij dat haar aanwezigheid in België onontbeerlijk is. Het gezinsleven – zo de partner (samen met het kind) ervoor kiest om in België te verblijven – kan ook verdergezet worden via moderne communicatiemiddelen en korte bezoeken, alsook kan verzoekende partij financiële ondersteuning geven vanuit het herkomstland, dit alles totdat vaststaat dat verzoekende partij geen gevaar meer oplevert voor de openbare orde en zij opnieuw naar België kan komen om haar gezin te vergezellen. Het gezin kan er ook voor opteren om verzoekende partij te vergezellen naar een land waar zij legaal kunnen verblijven. Verzoekende partij overtuigt niet dat de uitvoering van de bestreden beslissing het welzijn van het kind ernstige schade zal toebrengen.

Het blijkt niet dat er *in casu* sprake is van dermate uitzonderlijke omstandigheden dat er sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM.

2.15.2. Waar verzoekende partij nog verwijst naar haar tewerkstelling en inspanningen tot integratie, en zij doelt op een privéleven in België, wijst de Raad erop dat de verwerende partij in de bestreden beslissing oog heeft gehad voor het feit dat verzoekende partij al enige jaren in België verblijft. Gelet op de leeftijd van verzoekende partij - 47 jaar op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing – is het geenszins kennelijk onredelijk van de verwerende partij vast te stellen dat verzoekende partij evenwel het overgrote deel van haar leven elders dan in België heeft doorgebracht en dat er, gelet op haar leeftijd en gebrek aan enige fysieke of mentale beperking, geen bezwaar is voor het treffen van de bestreden beslissing. De vaardigheden en ervaringen die verzoekende partij via haar tewerkstelling in België heeft opgedaan, kan zij aanwenden bij het vinden van werk in het herkomstland of elders. Verder blijkt niet dat verzoekende partij sociaal of cultureel dermate geïntegreerd is in België dat dit een beletsel vormt voor het treffen van de bestreden beslissing nu het plegen van strafrechtelijke feiten expliciet getuigt van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving. Er zijn ook geen medische elementen waarmee rekening moet worden gehouden.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij niets concreet inbrengt tegen voorgaande motieven van de bestreden beslissing. Waar zij weliswaar kritiek uit op de beoordeling inzake het actuele gevaar voor de openbare orde, volstaat het te verwijzen naar hetgeen hoger werd gesteld dienaangaande. Uit niks blijkt dat zij geen privéleven kan opbouwen of verderzetten in het herkomstland of elders.

2.15.3. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.16. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig januari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

S. DE MUYLDER